

Kač móhli my to, kiž my hišće wonkach psched
 sawěštom najšwjeczišeho stejimy? Denož wo jonym šo
 praschamy: wostanje našch Bóh šam ša šo? tak šo by se
 šwojej jašnosću a krašnosću semju jenož wobdawač, ale
 šo jeje njedótkać, kaž šwětke njebješa semju wschudže wob-
 dawaju, ale nihdže š nimi hromadže nješwišuja? Lubo-
 wani, nam je šo hižom šjewjenje štało. Kaž se šwětłych
 njebješow šwětka hwěšdžicška wotpanje a jašnu šmuhu
 po njeju cžehnje a š semi dele panje, tak widžichmy, šo
 šo šwjate, škote Bože mjeno š wěčneho šwětka psches
 šjewjenje dele pušćzi do našeje wutrobny, šo nětk špěwamy:

Twój kšičiž a mjeno krašne
 We mojej wutrobje
 Ššo šwěczi pschezo jašnje
 A tež mje wobšboži. —

Ale na tym našchemu Bohu došč njeje. Wón šo
 š nam dele pušćča w dalšim šjewjenju, mjenujžy
 teho žiwjenja, šotrež wón we naš a my we nim šmějemy.
 Hižom tu na semi. Wón njeby „Wótž“ rěkač šměl na
 semi, hdy nješměl šo tudy ništo jeho „džěčo“ mjenowacž.
 Wón njeby šměl rěkač „kral wschitkich kralow“ na semi,
 hdy njeby tudy kraleštwu měl! Š temu čže wón šnamjo
 šwojeho wěčneho njebješeho kraleštwu dele pušććecž na
 semju, my pač prošmy: Šščińdž š nam twoje kraleštwu!

Mat. 6, 10.

„Šščińdž š nam twoje kraleštwu.“

Lubowani, wy wěšće, šo tón Anješ kral je w krale-
 štwach možy a hnady a krašnosće. Wo šotrym tu-
 tych jeho kraleštwow šo tu rycži? Žiwe dyrbi byč. Šo
 wschač je tež kaž přenje, tak pošlenje; ale tutej dvě šo